

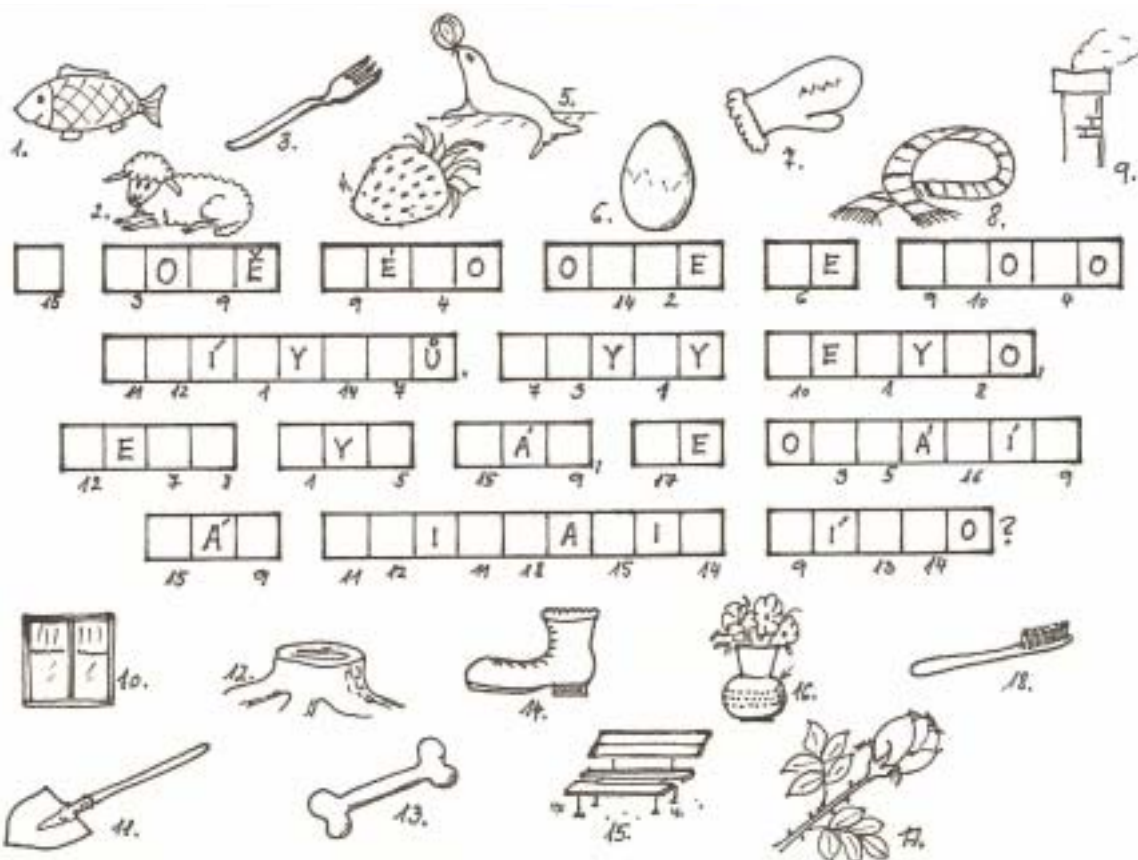
AHOJ DĚTI!

Pokaždé, když se modlíme modlitbu VĚŘÍM V BOHA, vyznáváme svou víru ve vzkříšení a věčný život. Věříme, že Pán Ježíš vstal z mrtvých a žije navěky. Stejně tak, že budou s Ním po své smrti žít navěky i všichni, kdo v Něho věří. Věříme, že v nebi již přebývá spolu s anděly společenství svatých. Právě zítra slavíme svátek Všech svatých. Ti přijímají naše prosby a modlitby a prosí za nás.

Také věříme, že i naši blízcí, kteří již zemřeli, vstupují do věčného života. Jejich památku si připomínáme hned následující den po Svátku Všech svatých, tedy 2. listopadu. Říkáme tomu Dušičky a určitě by každý z vás věděl, co všechno k nim patří. Návštěva hřbitova a vzpomínka na zemřelé, upravené hroby s květinami, věnci a rozsvícenými svíčkami, ale hlavně nejdůležitější věc – modlitba.

Tyto dva svátky mají pro nás velký význam, dodávají naději. Tak jako ji dodával apoštolům Pán Ježíš, když je připravoval na svůj odchod k Otci a povzbuzoval je ve víře.

Když do prázdných políček doplníte vždy třetí písmeno obrázku, který je označen daným číslem, dozvíte se, jakými slovy Ježíš těší apoštoly (Jan 14,1-3).

„Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. ...Tajenka...

A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já.“

(Otazníček)

Pro starší:**Koš s perlou**

V rybářské chatrči žil mladý rybář. Jednou v noci se mu zdál podivný sen. Stál před ním stařec a podával mu košík. S laskavým výrazem v očích ukazoval na perlu, která ležela na jeho dně. Poradil ještě rybářovi, aby košík nezapomínal prát v čisté vodě, aby perla mohla odrážet světlo a rozdávat tak radost. Než stačil rybář cokoliv říci, stařec zmizel. Ještě větší překvapení čekalo na rybáře po probuzení. Na stole stál koš. Rybář hned vyskočil, otevřel víko a spatřil na dně koše perlu... Rychle se snažil vzpomenout na starcova slova, jak se má o košík starat. A nějaký čas se mu to i dobře dařilo. Košík zářil čistotou a perla v něm odrážela paprsky slunce, takže to vypadalo jako by v něm bylo světlo. V chatrči bydlela radost.

Po čase ale začal rybář na košík zapomínat. Stávalo se, že koš zůstal venku a sedal na něj prach, pak spadlo pár kapek a zase pářilo slunce. Pomalu se v něm usazovala špína a uvnitř začalo ubývat světla. Jednou se dokonce stalo, že košík v závanu větru spadl na zem a zakulil se do řídkého bláta. To jej celý obalilo a úplně uzavřelo, takže uvnitř najednou byla tma.

Rybář se poslední dobou necítil zrovna dobře. Jeho nálada byla špatná, skleslost a smutek jako by měly hlavní slovo. Uvažoval, čím to je. Cítil, že něco postrádá. Nemohl si však vzpomenout. Pak mu ale bleskla hlavou myšlenka na koš. Začal ho hledat. Trvalo to dlouho a zpočátku vše vypadalo beznadějně. Nakonec ale přece jen košík objevil v nedalekém rákosí. Celý zabláčený, těžký a páchnoucí. Rychle ho zvedl a spěchal k chatrči. Hned se pustil do čištění a odstraňování zaschlého bahna. Šlo to velmi těžko a pomalu. Ale přece jen po usilovné práci koš zase zářil čistotou, do chatrče znovu vstoupila radost a na rybářově tváři se usadil spokojený úsměv...

Co nám chce příběh o košíku sdělit? Není náhodou ten koš jako naše svědomí? Dbáme o jeho čistotu, nenecháváme ho umazané všemožnými vinami a nezapomínáme na jeho pravidelnou „očistu“?

Odpouštět sám sobě a hlavně bližním, nechat ten svůj košík propláchnout silným proudem odpuštění... Není to vždy lehké a mockrát svádíme sami se sebou náročný boj!!

Kdo se nevzdá a vyhraje, je odměněn prožitkem opravdové radosti z odpuštění, ať už odpustí on nebo je odpuštěno jemu. Možná stojí za úvahu téma odpuštění právě v těchto dnech, kdy slavíme svátek Všech svatých a Dušičky. A nejen to. Listopadem končíme také celý liturgický rok, a tak by možná stálo za to ten svůj „košík“ důkladně proprat a do nového liturgického roku vstoupit čistě.

(EJ)